

" মৰমৰ সন্তানসকল – বিদেহী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা , স্ব - ধৰ্মত স্থিত হ ' লে শক্তি প্ৰাপ্ত হ ' ব , আনন্দ আৰু স্বাস্থ্যবান হৈ থাকিব ,
বেটেৰী ভৰপূৰ হৈ গৈ থাকিব "

প্ৰশ্ন: ড্ৰামাৰ কোনটো নিৰ্ধাৰিত কথা জনাৰ কাৰণে তোমালোক সন্তানসকল সদায় অচল হৈ থাকা ?

উত্তৰ: তোমালোকে জানা যে এই বোমা আদি যি তৈয়াৰ কৰা হৈছে এইবিলাক নিশ্চয় ব্যৱহাৰ কৰা হ'ব। বিনাশ হ'লেহে আমাৰ নতুন দুনিয়া আহিব। এয়া অনাদি ৰূপত ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, মৰিবতো সকলোৱে লাগিব। তোমালোক আনন্দিত হোৱা যে আমি এই পুৰণা শৰীৰ এৰি ৰাজপৰিবাৰত জন্ম ল'ম। তোমালোকে ড্ৰামাক সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা। ইয়াত অস্থিৰ হোৱাৰ কথা নাই, কন্দাৰ কোনো দৰকাৰ নাই।

ওঁম শান্তি।পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় - এয়া যি আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল তাক হিন্দু ধৰ্মলৈ কিয় আনিলে? তাৰ কাৰণ উলিয়াব লাগে। প্ৰথমতে আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই আছিল। পিছত যেতিয়া বিকাৰী হ'ল তেতিয়া নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰা হ'ল। সেয়েহে নিজকে "আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম"ৰ সলনি "আদি-সনাতন হিন্দু" বুলি কৈ দিলে। 'আদি-সনাতন' শব্দটিও ৰাখিছে। কেৱল দেৱতা সলনি কৰি হিন্দু ৰাখি দিলে। সেই সময়ত যেতিয়া ইছলামীসকল আহিল তেতিয়া সেই বহিৰাগত সকলে আহি হিন্দু ধৰ্ম নাম ৰাখি দিলে। প্ৰথমতে হিন্দুস্থান নামো নাছিল। সেয়েহে তোমালোকে ইয়াক আদি-সনাতন হিন্দু দেৱতা ধৰ্মৰ বুলিয়ে বুজা উচিত। তেওঁলোক সাধাৰণতে ধৰ্মাত্মা হয়। সকলো সনাতনী নহয়, যিসকল পিছত আহিছে তেওঁলোকক আদি-সনাতনী বুলি কোৱা নহ'ব, হিন্দুসকলৰ মাজতো পিছত আহোঁতা থাকিব। আদি-সনাতন হিন্দুসকলক ক'ব লাগে যে তোমালোক আদি-সনাতন দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। তোমালোকেই সতোপ্ৰধান আদি-সনাতন আছিল। আকৌ পুনৰ জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হ'লা, এতিয়া পুনৰ স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা সতোপ্ৰধান হোৱা। তেওঁলোকে এইটো দৰব (বিধি) ভাল পাব। পিতাতো চাৰ্জন (শল্য চিকিৎসক) নহয় জানো। যিসকলৰ এইটো দৰব পছন্দ হয় তেওঁলোকক দিয়া উচিত। যি আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল, তেওঁলোকক সোঁৱৰাই দিয়া উচিত। যেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতি জাগ্ৰত হ'ল। পিতাই বুজাইছে - কেনেদৰে তোমালোক সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'লা? এতিয়া পুনৰ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা সতোপ্ৰধান হৈ গৈ আছে। যিসকল আদি-সনাতন হিন্দু হ'ব তেওঁলোকেই প্ৰকৃত দেৱী-দেৱতা হ'ব আৰু তেওঁলোকেই দেৱী-দেৱতাৰ পূজাৰীও হ'ব। তেওঁলোকৰ মাজতো যি শিৱৰ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ, ৰাধা-কৃষ্ণৰ, সীতা-ৰাম আদি দেৱতাসকলৰ ভক্ত তেওঁলোক দেৱতা কুলৰ হয়। এতিয়া স্মৃতিলৈ আহিছে - যিসকল সূৰ্যবংশী তেওঁলোকেই চন্দ্ৰবংশী হয় গতিকে এনেকৈ ভক্তসকলক বিচাৰি উলিয়াব লাগে। যিসকল বুজিবলৈ আহে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা ফৰ্ম (প্ৰ-পত্ৰ) পূৰাব লাগে। মুখ্য সেৱা কেন্দ্ৰত পূৰণৰ বাবে প্ৰ-পত্ৰ নিশ্চয় থাকিব লাগে। যিয়ে আহে তেওঁলোককতো আৰম্ভণিৰে পৰাই পাঠ পঢ়াব। প্ৰথম মুখ্য কথা হৈছে তেওঁলোকে পিতাক নাজানে সেয়েহে তেওঁলোকক বুজাবলগীয়া হয় - তোমালোকে নিজৰ জ্যেষ্ঠ পিতাক নাজান। তোমালোক আচলতে পাৰলৌকিক পিতাৰ হোৱা। ইয়ালৈ আহি লৌকিক পিতাৰ হৈছা। তোমালোকে নিজৰ পাৰলৌকিক পিতাক পাহৰি গৈছা। বেহদৰ পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তাত ইয়াৰ দৰে অনেক ধৰ্ম নাথাকে। গতিকে সকলো তেওঁলোকে যি প্ৰ-পত্ৰ পূৰণ কৰে তাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰা উচিত। কিছুমান সন্তানে যদিও বহুত ভালকৈ বুজায় কিন্তু যোগযুক্ত নহয়। অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা, সেইটো নাই। স্মৰণত টিকি থাকিব নোৱাৰে। যদিও জানে যে মই ভালকৈ বুজাওঁ, মিউজিয়াম (যাদুঘৰ) আদিও খুলি দিয়ে কিন্তু স্মৰণৰ ক্ষেত্ৰত কেঁচা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই সাৱধান কৰি দিয়ে এনেকৈ নাভাৰিবা যে মইতো বহুত ভালকৈ পতিয়ন নিয়াব পাৰো। কিন্তু ইয়াৰ পৰা লাভ কি? বাৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ গ'লা কিন্তু ইয়াততো বিদেহী হ'ব লাগিব। কৰ্ম কৰোতে নিজক আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰিব লাগিব। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰে - এইটো স্মৃতিত আনিবও নোৱাৰে, চিন্তনো নচলে, তেওঁক মুখ আখ্যা দিয়া হ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে! সেৱা কৰাৰ সামৰ্থ নাই। স্মৃতি অবিহনে আত্মাত শক্তি ক'ৰ পৰা আহিব? বেটেৰী কেনেকৈ ভৰিব? আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে থমকি ৰ'ব, শক্তি নাথাকিব।

এনেকৈ কোৱা হয় যে ধৰ্মই শক্তি। আত্মাই স্বধৰ্মত টিকিলেহে শক্তি পাব। বহুত আছে যিয়ে পিতাক স্মৰণ কৰিব নাজানে। চেহেৰাৰ পৰা গম পোৱা যায়। বাকী সকলো স্মৃতিলৈ আহে, পিতাৰ স্মৃতি টিকি নাথাকে। যোগৰ দ্বাৰাহে শক্তি পোৱা যাব।

স্মৃতিৰ দ্বাৰা বহুত আনন্দিত আৰু স্বাস্থ্যবান হৈ থাকিব। আকৌ পৰৱৰ্তী জন্মতো এনেকুৱা সুস্থ শৰীৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে শৰীৰো পবিত্ৰ পাব। এনেকৈ ক'ব যে এয়া 24 কেৰেট সোণ, গতিকে 24 কেৰেটৰ অলংকাৰ। এই সময়ত সকলো 9 কেৰেট হৈ গৈছে। সতোপ্ৰধানক 24 কেৰেট বুলি কোৱা হ'ব, সতোক 22 কেৰেট, এইয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই বুজায় - প্ৰথমতে প্ৰ-পত্ৰ পূৰাব লাগে তেতিয়া জানিব পৰা যাব কিমানখিনি সঁহাৰি জনায়? কিমান ধাৰণা কৰিছে? আকৌ এইটো কথাও আহে যে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকেনে? স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। সেয়া হৈছে ভক্তিৰ পাৰ্থিৱ যাত্ৰা, এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। আত্মাই যাত্ৰা কৰে। তাত (পাৰ্থিৱ যাত্ৰাত) শৰীৰ আৰু আত্মা দুয়ো যাত্ৰা কৰে। পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে আত্মাত শক্তি আহে। কোনোবা জিজ্ঞাসুক চমৎকাৰ আদি দেখুৱাবলৈ হ'লে বাবাই প্ৰৱেশ কৰিও লয়। মা-পিতা দুয়োৰে সহায় কৰে - কেতিয়াবা জ্ঞানত কেতিয়াবা যোগত। পিতাতো সদায় বিদেহী। শৰীৰৰ অনুভৱেই নাথাকে। গতিকে পিতাই জ্ঞান আৰু যোগ দুয়ো প্ৰকাৰৰ শক্তিৰে সহযোগ দিব পাৰে। যোগ নাথাকিলে শক্তি ক'ৰ পৰা পাব? বুজি পোৱা যায় এওঁ যোগী নে জ্ঞানী। যোগৰ বাবে দিনে-প্ৰতিদিনে নতুন নতুন কথাও বুজাই থাকে। আগতে জানো এয়া বুজাইছিল! নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া পিতাই ইয়াৰ ওপৰত জোৰ দিছে যাতে ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধও আতৰি কেৱল ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি স্থায়ী হয়। আমি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ। এয়া অতি উচ্চ দৃষ্টি। অন্তলৈকে এই পুৰুষাৰ্থ চলিব। যেতিয়াই সতোপ্ৰধান হৈ যাবা তেতিয়া এই শৰীৰ ত্যাগ কৰিবা সেইবাবে যিমান পৰা যায় পুৰুষাৰ্থৰ গতি বঢ়াব লাগে। বৃদ্ধসকলৰ বাবে আৰু সহজ। এতিয়া আমি নিশ্চয় উভতি যাব লাগিব। ডেকাসকলৰ কেতিয়াও এনেকুৱা চিন্তন নচলিব। বৃদ্ধসকল বানপ্ৰস্তু হৈ থাকে। বুজি পায় এতিয়া উভতি যাব লাগিব। গতিকে এই সকলো জ্ঞানৰ কথা বুজিব লাগে। বৃষ্ণ জোপাৰ বৃদ্ধিও হৈ থাকে। বৃদ্ধি হৈ-হৈ গোটেই বৃষ্ণ তৈয়াৰ হৈ যাব। কাঁইটৰ পৰিৱৰ্তন কৰি নতুন সৰু ফুলৰ বৃষ্ণ তৈয়াৰ হ'ব। নতুনৰ পৰা আকৌ পুৰণা হ'ব। প্ৰথমতে বৃষ্ণ জোপা সৰু হ'ব পিছত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। বৃদ্ধি হৈ-হৈ শেষলৈ কাঁইট হৈ যায়। প্ৰথমতে ফুল হয়। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। আকৌ পিছলৈ সেই সুবাস, সেই শক্তি নাথাকে। কাঁইটৰ সুবাস নাথাকে। সাধাৰণ ফুলৰো সুবাস নাথাকে। পিতা বাগিছাৰ মালীও হয় আৰু নাৱৰীয়াও হয়, সকলোৰে নাওঁ পাৰ কৰে। নাওঁ পাৰ কেনেকৈ কৰে, ক'লে লৈ যায় - এয়াও যি চতুৰ সন্তান তেওঁলোকে বুজিব পাৰে। যিসকলে বুজি নাপায়, তেওঁলোকে পুৰুষাৰ্থে নকৰে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। কিছুমান উৰাজাহাজ শব্দতকৈও তীব্ৰ বেগত যায়। আত্মা কেনেকৈ যায় - এয়া কোনেও নাজানে। আত্মাতো ৰকেটতকৈও তীব্ৰ বেগত যায়। আত্মাৰ নিচিনা তীব্ৰ বেগী বস্তু একো নাই। সেই ৰকেট আদিত এনেকুৱা বস্তু ভৰাই দিয়ে যে তৎক্ষণাত উৰুৱাই লৈ যায়। বিনাশৰ কাৰণে কিমান বাৰুদ আদি তৈয়াৰ কৰে। ষ্টিমাৰ (জলযান), উৰাজাহাজ আদিতো বোমা লৈ যায়। আজিকালি পুৰা তৈয়াৰ কৰি ৰাখে। বাতৰি কাগজত লিখে - আমি এনেকৈ ক'ব নোৱাৰো যে বোমা আদি কামত লগোৱা নহ'ব। এনেকুৱাও হ'ব পাৰে বোমা আদি ব্যৱহাৰ কৰিবলগীয়া হ'ব - এনেকৈ কৈ থাকে। এই সকলো তৈয়াৰী হৈ আছে। বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। বোমা নেপেলাব, বিনাশ নহ'ব - এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বাবে নতুন দুনিয়া নিশ্চয় লাগিব। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, সেয়েহে তোমালোক বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। “মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ....” (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ), ড্ৰামা অনুসৰি সকলোৱে মৰিবই লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ ড্ৰামাৰ জ্ঞান থকাৰ কাৰণে তোমালোক অস্থিৰ নোহোৱা, সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা। কন্দাৰ প্ৰয়োজন নাই। সময়ত শৰীৰতো এৰিবলগীয়াই হয়। তোমালোক আত্মাসকলে জানা যে আমি পৰৱৰ্তী জন্ম ৰাজপৰিবাৰত ল'মগৈ। মই ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। আত্মাই জানে সেইবাবেতো এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। সাপৰো আত্মা আছে নহয় জানো। সাপৰ আত্মাই ক'ব - মই এখন চাল সলাই আন এখন লওঁ। কেতিয়াবাতো সেই সাপৰ আত্মাই দেহটোও এৰিব আকৌ পোৱালি হ'বগৈ। সন্তানতো জন্ম হয় নহয় জানো। পুনৰ্জন্মতো সকলোৱে ল'ব লাগিব। এই সকলোবোৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে।

সকলোতকৈ মুখ্য কথা হৈছে পিতাক বহুত স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। যেনেকৈ সন্তানে মা-পিতাৰ লগত অতি নিবিড় হৈ যায় তেনেকৈ বহুত স্নেহেৰে বুদ্ধিযোগৰ দ্বাৰা পিতাৰ লগত অতি নিবিড় হৈ যাব লাগে। নিজক নিৰীক্ষণো কৰিব লাগে যে মই কিমান ধাৰণা কৰি আছো। (নাৰদৰ দৃষ্টান্ত) ভক্তই যেতিয়ালৈকে জ্ঞান নলয় তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। এয়া কেৱল লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ কথা নহয়। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে যেতিয়া আমি সতোপ্ৰধান আছিলো তেতিয়া বিশ্বত ৰাজ্য কৰিছিলো। এতিয়া পুনৰ সতোপ্ৰধান হ'বৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এই পৰিশ্ৰম তোমালোকে কল্পই-কল্পই যথা যোগ যথা শক্তিৰে কৰিয়ে আহিছা। প্ৰত্যেকেই বুজিব পাৰে যে মই কিমানলৈকে কাৰোবাক বুজাব পাৰো? দেহ-অভিমানৰ পৰা কিমানলৈকে মুক্ত হৈ গৈ আছো? মই আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লওঁ। মই আত্মাই ইয়াৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰো, এয়া মোৰ ইন্দ্ৰিয়। আমি সকলো পাটধাৰী (ভাওৰীয়া) হওঁ। এই ড্ৰামাখনত এয়া বেহদৰ বিশাল নাটক। ইয়াত ক্ৰমানুসৰি সকলোৱে ভাওৰীয়া। আমি বুজিব পাৰো - ইয়াত কোন কোন মুখ্য ভাওৰীয়া আছে। প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় শ্ৰেণীৰ কোন-কোন হয়? তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ দ্বাৰা ড্ৰামাৰ আদি,

মধ্য, অন্তক জানি গৈছা। ৰচয়িতাৰ দ্বাৰা ৰচনাৰ জ্ঞান পোৱা যায়। ৰচয়িতা নিজে আহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ ৰহস্য বুজায়। এয়া হৈছে তেওঁৰ ৰথ, য'ত প্ৰৱেশ কৰি আহিছে। এনেকৈ ক'ব তেনেহ'লেতো দুটা আত্মা আছে। এয়াও গতানুগতিক কথা। পিতৃ খুৱায়, তেতিয়া আত্মা নাহে জানো। আগতে বহুত আহিছিল, তেতিয়া সেই আত্মাক প্ৰশ্ন সুধিছিল। এতিয়াতো তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। কোনো কোনো আত্মাই এতিয়াও উত্তৰ দিয়ে - মই পূৰ্ব জন্মত অমুক আছিলোঁ। ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে কোনেও নকয়। অতীতৰ কথা শুনায়ে। সকলোৰে কথাতে কোনেও বিশ্বাস নকৰে।

পিতাই কয় - মিঠা সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক শান্ত অৱস্থাত থাকিব লাগে। তোমালোক জ্ঞান যোগত যিমান পৰিপক্ব হ'বা সিমান দূৰ অনমনীয় হ'বা। এতিয়াতো বহুত ভোলা সন্তান আছে। ভাৰতবাসীৰ দেৱী-দেৱতাসকল কিমান অনমনীয় আছিল। ধনেৰেও ভৰপূৰ আছিল। এতিয়াটো খালি। তেওঁলোক চহকী তোমালোক দৰিদ্ৰ। তোমালোকে নিজেও জানা ভাৰত কি আছিল, এতিয়া কি হ'ল। ভোকত মৰিবই লাগিব। খাদ্য-সামগ্ৰী, পানী আদি একোৱে নাপাব। কৰ'বাত বানপানী হ'ব আকৌ কৰ'বাত এটোপাল পানীও পোৱা নাযাব। এই সময়ত দুখৰ ডাৱৰ, সত্যযুগত সুখৰ ডাৱৰ হ'ব। এই খেলখন তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পাইছা অন্য কোনেও নাজানে। বেজৰ ওপৰতো বুজোৱা বহুত ভাল। সেয়া লৌকিক হৃদয় পিতা, এয়া পাৰলৌকিক বেহুদৰ পিতা। এই পিতাই এবাৰেই সংগমত বেহুদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। নতুন দুনিয়া স্থাপনা হৈ যায়। এয়া হৈছে আইৰণ এজ(লৌহ যুগ) পুনৰ গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণম যুগ) নিশ্চয় হ'ব। তোমালোক এতিয়া সংগমত আছা। অন্তৰ পৰিস্কাৰ হ'লে সকলো ইচ্ছা পূৰ্ণ হয়। নিতৌ নিজক সোধা - কোনো বেয়া কামতো কৰা নাই? কাৰোবাৰ প্ৰতি বিকাৰী চিন্তনতো চলা নাই? নিজৰ নিচাত আছো নে ব্যৰ্থ চিন্তনত সময় নষ্ট কৰিছো? পিতাৰ নিৰ্দেশ হৈছে - মনে মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ নকৰিলে পিতাৰ অবাধ্য হৈ যায়।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) জ্ঞান যোগৰ নিচাত মত্ত হৈ থাকিব লাগে, অন্তৰ পৰিস্কাৰ কৰি ৰাখিব লাগে। ব্যৰ্থ চিন্তনত নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে।

(2) আমি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব - এইটো অভ্যাস দূৰ কৰিব লাগে। বিদেহী হৈ স্বধৰ্মত স্থিত হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: অ - কল্যাণৰ সংকল্প সমাপ্ত কৰি অপকাৰী সকলৰো উপকাৰ কৰোঁতা জ্ঞানী আত্মা হোৱা
কোনোবাই সদায় তোমাৰ গ্লানি কৰক, অকল্যাণ কৰক, গালি দিয়ক - তেতিয়াও তেওঁৰ প্ৰতি মনত ঘৃণাৰ
ভাৱ যাতে নাহে, অপকাৰীকো উপকাৰ কৰা - এয়াই জ্ঞানী আত্মাৰ কৰ্তব্য। যেনেকৈ তোমালোক
সন্তানসকলে পিতাক 63 জন্ম গালি দিলা তথাপিও পিতাই কল্যাণকাৰী দৃষ্টিৰে চালে, গতিকে পিতাক
অনুসৰণ কৰা। জ্ঞানী আত্মাৰ অৰ্থই হৈছে সকলোৰে প্ৰতি কল্যাণৰ ভাৱনা। সংকল্পতো যাতে অকল্যাণৰ
ভাৱনা নাথাকে।

স্লোগান: মনমনাভৱ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকা তেতিয়া আনৰ মনৰ ভাৱ জানিব পাৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!